

(27) VICTOR HUGO - 5

Veni, vidi, vixi

J'ai bien assez vécu, puisque dans mes douleurs
Je marche, sans trouver de bras qui me secourent,
Puisque je ris à peine aux enfants qui m'entourent,

.....
Puisque je ne suis plus réjoui par les fleurs;
Puisque l'espoir serein dans mon âme est vaincu;
Puisqu'en cette saison des parfums et des roses,
O ma fille ! j'aspire à l'ombre où tu reposes,
Puisque mon coeur est mort, j'ai bien assez vécu.

.....
Maintenant, mon regard ne s'ouvre qu'à demi;
Je ne me tourne plus même quand on me nomme;
Je suis plein de stupeur et d'ennui, comme un homme
Qui se lève avant l'aube et qui n'a pas dormi.

Je ne daigne plus même, en ma sombre paresse,
Répondre à l'envieux dont la bouche me nuit.
O Seigneur! ouvrez-moi les portes de la nuit,
Afin que je m'en aille et que je disparaisse!

* * *

(27) விக்தோர் உய்கோ - 5
வந்தேன் ! கண்டேன் ! மடிந்தேன் !

நான் வாழ்ந்தது போதும்!
ஏனெனில், இப்போதெல்லாம்
துன்பங்களைச் சுமந்து நான் நடக்கும்போது
தாங்கிப் பிடித்தென்னைத் தூக்கிவிட
எந்த ஒரு கரமும் நீள்வதில்லை!
சூழ்ந்து நிற்கும் குழந்தைகளைக் காணும்போதும்
மலர்ச்சிரிப்பு என்முகத்தில் அரும்பவில்லை!

.....
வாச நறுமலர்களைக் கண்டால்கூட
முன்போல் மகிழ்ச்சியெனக்குத் தோன்றவில்லையே!
அமைதியின் நம்பிக்கை என் மனத்தளவில் தோற்றுவிட்டது!
அழகிய ரோஜாக்களும், மணம்கமழும் மலர்களும்
குலுங்கிச் சிரிக்கும் இவ்வசந்த காலத்திலும்,
பார் மகளே, நீ உறங்கும் நிழலைத்தான் நான் நாடிவந்தேன்
என் இதயம்தான் இறந்துவிட்டதே!
நான் வாழ்ந்தது போதும்!

.....
இப்போதெல்லாம் என்விழிகள்
இவ்வுலகைக் காணக்கூடப் பாதிதான் திறக்கின்றன.
என் பெயர்சொல்லி யாரேனும் அழைத்தாலும்
நான் திரும்பிப் பார்ப்பதில்லை!
இரவெல்லாம் உறங்காமல்
விடியலுக்கு மிகமுன்பே எழுந்தவன்போல்
அசதியும் அலுப்பும் என்னை ஆட்கொண்டுவிட்டன.

பொறாமை கொண்டெனை ஏசித் தூற்றும்
புல்லர்க்குப் பதிலடி கொடுக்கக்கூட
இருள்கூழ்ந்த ஏதோ அலுப்பு இடந்தரவில்லையே
இறைவா! எனக்கு அந்தகார இருட்கதவைத் திறந்துவிடு
அங்கே சென்று நான் மறையவேண்டும்!

* * *